

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 GUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Librería Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga.

SILL BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals. Cuba y Puerto Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals.

UN INGINYER Y UNA CARRETERA.

AVANS de ser home polítich, en Sagasta vā seguir la carrera de inginyer de camins, canals y ports. Tè donchs un títol y es d'esperar que no s' morirà de gana.

Diuen alguns que com inginyer may s' ha distingit, y jo puch assegurarlos que no sera perque no cultivi la carretera. Es un home que no s' cansa de practicar lo seu ofici, y qui diga lo contrari, será que no s' hi fixa.

En Sagasta—ns consta—ja sá cinch anys que treballa desesperadament en la construcció de una carretera.

La carretera del poder.

Quan vā pujar en Cánovas, ell també vā pujar. Vā pujar al cim de una mōntanya à pendre vistes. Darrera d' ell hi havia un terreno pantanós: era la revolució que havia perdut la solidés: las llàgrimas arrancades pels desacerts dels uns y dels altres, feyan aquell terreno intransitable. L' inginyer vā girar l' espal·la plé de desdeny.

Vā mirar á la dreta y á l' esquerra: per tot arreu hi havia barranachs y precipicis.

No l' hi quedava més que anar al dret; y al davant se trobava ab una barrera de mōntanyas, altas, y espaldadas.

Darrera d' aquestas mōntanyas hi ha l' poder: lo cor m' ho diu. Anémhi.

Aixó vā dir l' inginyer avants de comensar los estudis.

Vā plantarse banderolas: n' hi havia de rojas, y algú vā escandalisar-se.

Ab les colors de la revolució no anirém en lloch vā dir várias vēus de las brigadas.

Això ray, respongué l' inginyer, y cambiarém de bandera: vingn banderolas blancas, y visca la constituciō de 1876!

Del dit al fet; pero l' blanched es mal color: de lluny no s' véu, y á pesar de las ulleras s' esguerran molts punts de vista.

Pero á pesar de tot, l' inginyer té esperansas y no s' detura. Se posa á dirigir las brigadas y emprén los treballs.

¿Qui podrá descriure'l?

Fá riure y fá llàstima á la vegada. Ni 'ls treballs d' Hèrcules significan res al costat de la construcciō d' aquesta carretera.

Ab en Sagasta treballan las brigadas constitucionals. Los uns se cansan de treginar cabassos y

cauen extenuats: los altres son poch treballadors y s' hi ajeuen; los què treballan plens desfesonys mēnos. Molts disputan per comptar d' alsar lo picot ó de moure la pala. Altres badallan y demanen lo dinar. No n' hi ha de cuixi: el étoilada —¡Ala petits! diuhen los capatassos.

—Y qué n' traurem? responden molts.

—Deixéume fer á mí, exclama l' inginyer y barrinada aquí, barrinada allá, s' hi coloca la metxa, s' hi cala foch, explota, se sent un tró... y no salta ni una pedra.

—¡Qué u diga'l mateix Balaguer, que á Valencia ha disparat l' última barrinada de aquest género!

Terraplens n' ha fet alguns per omplir abismes, però á lo millor vē una pluja y se l' hi esllabrisan. Més de un pont ha fabricat; pero arriba una riuhada y se l' hi emporta.

Fá pochs mesos, ab l' ajuda de novas brigadas fusionistas, vā treballar ab dalé. Tothom deya que avansavan: algunos miravan construir un bon tres de carretera. Fins havia qui exclamava:—Vaja, are la cosa vā bé, dintre de poch temps, anirém al poder ab cotxe.

—Vanas ilusions! Un dia vā adormirse tranquil, y al despertarse l' endemà vā quedarse gelats de sorpresa. Aquell magnífich tres de carretera tant embellit per l' imaginaciō dels mateixos constructors, havia desaparescut sota una mōntanya de grava.

Era l' lastre carlí, transportat en un moment per en Pidal y en Cánovas.

De manera qu' es inútil que l' inginyer treballi y que las brigadas s' esforsin: la construcciō que s' proposan es impossible. Fá cinch anys que hi treballan y son encare al peu de la mateixa mōntanya.

Si es veritat que darrera d' ellahi ha l' poder, no es mēnos cert que al poder no s' hi arriba fent una carretera, sino volant.

Y are com are 'ls constitucionals han perdut las alas de l' idea liberal, ó millor dit han perdut las plomas. En Cánovas ha sapigut plomarlos.

P. K.

LOS VALENTS DE TORTELLÀ.

La Campana de Gracia vā assistir á las festas de la vila de Tortellà. Lo cor del nostre representant vā palpitá d' emocions al penetrar en aquell petit poble, immortalitat los días 21 y 22 de agost de 1873 per un grupat de voluntaris que varen resistir durant llargues horas l' combat de més de 2000 carlistas.

L' incendi de la poblaciō, lo saqueix, la violaciō, l' amenassa sobre donas indefensas no vā poder lograr que l' esperit dels voluntaris decaigüe un

sol instant. Las llamas del poble cremant vā iluminar la vergonya dels carlins al retirarse.

Tenen rahò en celebrar los fills de Tortellà l' aniversari de tant glòriosas jornadas. Las festas cívicas per aquest istíl significan lo que vā dir lo jove Puigblanqué, ab l' elocuencia del sentiment, quan trobantse l' diumenje al cementiri, sense haver mai fet cap discurs, vā evocar ab las llàgrimas al ulls la sombra del seu oncle, víctima de la defensa, y ab vēu trémula per la ira y lo dolor exclamá:

—Dormiu en pau: que si mai més los carlins donan ocasiō, jo m' encarregare de venjarvos!

Aquest esperit liberal que en los moments suïms s' eleva fins al heroisme y obra verdaders miracles es lo que inspira exclusivament al poble de Tortellà.

Varem tenir ocasiō de veureu. L' expansió popular en la arribada dels convidats y pels representants de la prempsa, quan las campanas vān tocar a somaten en senyal de alegria; durant las ballàdas, en la passada, en las iluminacions, en los discursos, en lo concert y en lo convit vā mantenirse sempre á una altura consoladora.

Allá en lo més fragós de la mōntanya, hi ha un poble batut per la tramuntana, rodejat de boscos, circumvallat de pobles, carlins en sa majoria, que pensa, víu y alenta no més que per la llibertat. Te aquesta idea en la massa de las sanchs. L' estima ab frenesi: per ella moriràvai entis i y nu i esp

—Oh! Sí tots los pobles sabessin imitar á Tortellà jeans y, intentats si jo l' hi sd 02 vas 'l A

svistímos cup broc al * * * * * qd

No solzament son valents los fills de Tortellà: son actius y entusiastas.

Los representants de la prempsa, trobantse al costat de l' arcalde y dels regidors, varen tenir l' idea de proposar que es' alsès un moment al mitj de la plassa, en recordaciō de la heròica defensa del any 73.

Aixó succeixia al mitj-dia; donchs bè, á las sis de la tarde ja s' havia nombrat una comissió del monument: ja s' havian fixat las bases de la suscripció, ja hi havia alguns fondos recaudats, y ja es-tava colocada solemnement la primera pedra. Per cert que mentres se practicava aquesta ceremonia vā caure un xáfech y ningú, y ningú 's vā moure.

L' any que vē, teniuho per segur, lo monument estarà alsat. Ca'lunya entera hi contribuirá presentant aquest tribut als héroes montanyosos y á la vila heròica entre las heròicas.

La suscripció té carácter popular: la quota mínima son tres céntims (un quart de hú); la máxima una pesseta; de segur que no hi haurà á Catalunya un sol liberal que no hi contribuixi.

Per comprender lo que son les valents de Tortellà bastarà un detail.

A la plassa, mitj arrunada, socarrimada per l' incendi, plena de escletxes y d' esborranchs hi ha una casa, propietat de un vell, veterano de la guerra dels 7 anys y voluntari durant la passada. Donchs be, afrontant la pluja y l' vent allá viu

aquell bon home, obstinat en no reconstruir l'edifici.

—Los carlins ván cremarme la casa, exclama, y ells me l'han de reedificar un dia o altre.

—¿Quan?

—Quan a Espanya li haja justicia.

La Campana de Gracia saluda a aquest poble d'héroes, y mai del mon olvidara las impresions que vā rebre al visitarlo.

B.

ONSEGUENTS ab lo que dihem en l'article «Los valents de Tortellà», los nostres periódichs desitjós de contribuir a l'exercici de un montament en la plassa de aquella heròica vila, de acord ab la comissió combrada al efecte, rebrà desde avuy en la libreria de 'n Lopez, las quotas que desde 3 céntims á una pesseta, los seus lectors volgan entregarli pera contribuir a tant patriòtic objecte.

May com are que á cada punt s'alsà 'l cadafalch, per regalar al poble lo desagradable espectacle de la pena de mort, serà tant oportú reprodubir la següent inspirada creació del jove poeta Pons y Massavéu:

NO MATARÁS

—Alsant un Crist, reverent,
Y el Rei T'Dir lo confés al pacient, no s'ofereix,
Ensems que 'l butxí s'enseyna a la fressona
Untant los cargs de l'eyna,
Pera sortir bé del pas:
Recordat que es de Déu lo manament:
No matarás.
Mentre la mà del nom
Dona's l'eyna en l'últim tom, de q. s'acaba
Mentre fina 'l delinqüent,
Ou enrotlla 'l tenebre jas.
Resona del conçés la veu potent:
«No matarás...»

En Cànoyas es un gran home que sab sortir-se de tot. Si s'fica una cosa al cap, ja 'u tenen per seguir, la logra.

Aquests dies hem estat á punt de desapareixer del mapa. Ell havia dit que 'l fill del rey que s'espera, si es mascle torà principe, y si femella infantia.

Desseguida varen ploure reclamacions y amenaçassas de protestas.

¿Qué creuen que vā apurarsel?

A l'any 75 vā dir baix la seva firma que 'l caràtrec de Princep d'Asturias y de princesa corresponian al fill primogénit, fós dels sexes quèfós y que l' un y l' altre involucravan 'l caràcter de herèu de la corona.

A l'any 80 ha dit tot la contrari, y aquest dia per sostenerlo vā publicar un decret que semblava una lliçó d'història.

No hi pot més: sempre serà 'l fill de un mestre d'estudi.

Si en Cànoyas es omnipotent, com asseguran, deya un ciutadà francament, no havia de pendre's tanta molestia. Bastava que publicés un decret,

Article único: Manony ordeno que 'l vástago que s'espera siga un moysi usivs i així s'explicarà que el v. asubstanci amb els drets d'el.

Una frasse de 'n *Publicio* del Brusí:

«Los libre-pensantes y los bruti-parlantes». Després de haver trovat aquesta frasse tan feixa, de segur que 'l tal *Publicio* devia pendre una ensumada de rape y fer mitja dotzena d'estornuts de satisfacció, tirant mitja dotzena de bocàdols de capellans.

A Madrid la mort del banderillero el *Polla*, y de un picador, y la ferida de un altre. La corrida va continuar sense novedat, y 'l cap del tore homicida degudament dissecat figura al aparador de una de les botigas més cèntricas.

A Leganés tres o quatre ferits en una corrida de novillos.

A Málaga la quadrilla presa, perque vā retirarse de la plassa davant de un toro molt brau.

A Llinars un tren que xoca ab un altre, un vago que duya toros que s'obra pel mij y un toro que al escapar-se embesteix a un pobre passatger que s'ha salvat del xoque y que queda gravement ferit.

A Orihuela un toro que s'fica al carrero y no 'l poden treure, l' hi tiran una descarga y no 'l matan, y 'l *Goraito* que 's tren lo revòlver y ab un tiro 'l tomba.

A una plassa del Nort en Frascuelo reb un' altre cuillida al bras.

—A què cansarnos citant fets de aquesta classe? Confessém que Espanya es lo país més civilisat del mon.

El altre dia em Nocedal vā publicar una carta en un periódich carlí de Valencia. Alguns periódichs liberals vān reproduirla y vān ser denunciats. Las cosas carlistas son així: fins fan mal per carambola.

A Xina han tallat lo cap a un embajador per haver firmat un tractat ab Russia desventajos als interessos comercials y polítics d'aquell imperi. Quin embajador més tonto, no haverse'n vin-gut á Espanya!

Aquí 'ns hauria enganyat com á xinos, y l' hi hauriam donat una crèu.

Una frasse de un espectador á la corrida de Madrid en la qual vān succeir tres desgracias, entre elles la mort de dos homes ocasionadas totas per un mateix toro:

—¡Quina llàstima que á aquest toro no 'l deixin per parel! — que aquesta frase es de la corrida de Madrid, jo encare no sé si aquestas paraules són las de un salvaje, ó las de un partidari de la abolició de les corridas de toros per medi de la abolició dels toreros.

— Lo dia 31 de agost, més, segons sembla, es lo dia fixat pel govern de la república francesa, per posar en planta 'l complement de las disposicions contra las corporacions religiosas no autorizadas. Així s' agradan los goberns, sempre amants de la limpresa.

Lo dia de Sant Pere una bona escombrada; y el dia de Sant Ramon vinga passar 'l estrenyinador y 'l plumero.

Lo govern ha trobat un medi magnific per intimidar als carlins.

Aquest medi consisteix en denunciar los periodichs liberals que s'ocupan de aquesta gentissa.

No 'u d' dubtit: seguint aquesta conducta, d'aquí quatre ó cinc mil sigles no hi haurà carlins.

Una cosa que no 'ls vindrà de nou, pero que may es per demés saberla.

Diui lo correspolzal de un periódich de Zaragoza:

— H'ha á Madrid empleats de 20,000 rals de sou, que 'n pagan 8,000 de lloguer de casa, vesteixen de seda y vellut á las sèvases *carlassinas* esposas, las portan als concerts, al Real, a un torn de la Comedia, y als estrenos de tots los teatros, sostenen dida, niniera y un servei numeros, educan als seus fills en les millors colègis, fuman ruchs habanos y tots los istins se'n van á Sant Sebastiá y Biarritz, de modo que tots aquests gastos no s'baixen de 100,000 rals.

La pintura es exactissima; pero hi falta un ade-

tall. Aquests empleats á pesar de guanyar 20,000 rals y gastarne 100,000, quan se retiren encare 'ls quedan diners per fincarse.

Y are si no comprenen aquest miracle, s'quinse las mans á la butxaca, y el trobàrsela yuyda, tal vegada se l' expliquin.

Castellar ha publicat una carta admirable com tots los fructs de la sèva ploma y de la sèva previsió política.

Aquesta carta està plena de bons consells, de tacto y de amor á la pàtria y á la democracia.

L' ilustre tribuno aconsella que 's vaja á las urnas en les proximas eleccions de diputats provincials.

La *Campana de Gracia* s'felicita de haver opinat sempre del mateix modo, y de haver aconsellat aquesta conducta als seus lectors.

A ELL.

— T'has dit, hermès, que 't cassa a senyoreta ab una senyoreta

de molt salero.

Això 'm demostra que tot hom en la vida té un' hora lonta.

Qui 't fa fer en trifulcas d' aquesta mena, sent, com els, home sabi y d' experiència? Tu no calculas que això son coses bonas per las criaturas?

Casarte avuy que 'l viure costa tants quartos, avuy que 'ls preus dels pisos son un escandal, y en que no 's troben criadas que no sisin en lo que compran...

Tu 'm respondràs que 't sobran quartos... y salas y que aquestes amohinos ja no 't esplanen. La idea es certa, mes això no 't discuppa de ta flauesa.

Avuy ets home libre: te 'n vés de casa, te 'n portas bastó, ulleras y clau d' escala, y ningú 't lliga, ni 't pregunta quan sopas ni quan retiras.

¿Qué dorms fora de casa? Siga en bonhora; i 's esmorzas al Retiro? Ningú s'hi oposa. ¿Qué 't ve la mandra y vols viajar uns quants dies? Al tren... Vá a França.

Donchs, bé; la independencia de que ara gosas

serà aviat enllada en el seu per la senyora.

Ja ho veuras; casat, casat, jo 't compadeixo.

Estaràs alguna dia pensant ab calma.

un discurs sibílich contra en Sagasta, t'entras al quart...

Y 't trobas qu'ella t'criida per 'nà al teatro.

Dilluns vés á fer compras, dimarts visitas,

dimecres venen oncles,

jo dijous fias.

Y la setmana.

Passa com un somni de un cantó al altre.

Avuy no està gens bona y dona enguña.

demà 't la queda a casa y vulgas no vulgas.

No 't altre t'ie febra, altre, si tots possible busca àniera.

No seràs ja aquell home de impuls atètic;

pech á poch perdràs xispa,

frescor é ingeni.

si perdràs, com es fàcil,

si mésins o la Presidencial, ab tots els d'A-

lesbegues està en anèv que vés en el seu

mèrida, Y gosaràs á casar-te.

Y no tems las tormentas

ab profec la mèrida del matrimoni?

Ja ho veuras; casat, casat, ab tots els

pech 't compadeixo.

Abur, que 'l cel te dongui

calma y fortuna

y, sobre tot, esposa.

Jo ja irénclo,

pensant que 'ns vénem prompte

volts de monstruos.

C. GUMA

N periódich de Madrid ocupantse dels endemoniats de Pallejá y de l'iglesia de Bethlém crida l'atenció del govern sobre aquesta abundància de dimonis que s'fican als cos dels pobres espanyols.

Y per evitar las funestas conseqüències de aquesta invasió diabólica, no troba més que un remey, que 'ns declarin a tots diputats de la majoria.

A boca tancada no hi entraran moscas ni dimonis.

A Málaga s'ha descobert un tresor.

Ja 'u veuen a tal punt hem arribat a n' aquest més tant expremut qu' es més fàcil descobrirse un tresor que una irregularitat qualsevol.

A pesar de que jo crech que l'verdader tresor de Málaga es 'n Cánovas del Castillo.

Més que un tresor es una loteria que 'ns cau continuament a sobre.

Un periódich neo ha publicat una gran noticia. Díu aquest periódich que un carlista valencià ha regalat 50 mil duros al Tercer perquè s'comprí un altre Toison.

10.50 mil duros a la butxaca, de segur que el Tercer no sortirà al carrer, sense que l'emprenguin 50 mil baroneses de Sammogó.

Recullit al vol:

—Demà al demà marxo cap a Madrid.

—Hi vés per Zaragoza?

—Si noy: marxaré ab lo tren corróu.

—Ay infel! ¿Qué 't vols perdre? ¿Qué no sabs que ab lo corróu tot se extravia?

Lo rey del As d'oros vā felicitar a n' Tanner per haver realisat lo seu dejuni de 40 dies.

Això es lo qu' ell voldria si mai arribava al trono: que tots los seus subdits fossin Tanners, que els dejunessin perquè n' higués més per ell.

Sembla que l'govern, alarmat pels progressos que fan los carlins en las provincias vascongadas, pensa donar a llum una circular, per aixecar l'espirit liberal en aquellas provincias.

Es lo que fà sempre l'govern: l'espirit liberal l'aixeca fins als núvols; pero tot de un plegat lo deixa anar y s'estrella.

Mentre se celebrava a Sant Sebastià la reunio fusionista, un periódich publicava la notícia de que en aquella ciutat hi corria molta moneda falsa.

Jo fins m' hi cregut que l'autor de aquesta noticia vā pendre a n' en Sagasta, a n' en Martínez Campos y al Alonso Martínez per pessetas de Baiona.

Los acorts ayqualits presos en la reunio de Sant Sebastià, han disgustat a mols constitucionals.

—Pins quan durà aquesta conducta? pregunta un dels més fogosos.

—Noy, l'hi responia un altre: encare a la colectio no hi tenim prou micos, y s'en necessitan algunes dotzenas més. Això durà fins y a tant que ja no 'ls poguem mantenir.

Lo bisbe de Vitoria ha dimitit perquè no podia contenir als capellans electrificats ab això de l'agiacio carlista.

Si jo fos govern aviat ho vindria arreglat. Prescindiria de bisbes; agafaria un bon baste, y a aquella gent tant devota 'ls ompliria de carregals.

El Correo catalan, ha calificat de ministres sacaçades als ministres de la república francesa. Térahò: en Freycinet en Ferry y 'ls seus companys se dedican a arrancar caixals a la reacció. Y ho fan bé. Cada caixa que salta, la reacció s'escargola, crida y'l reu brumera per la boca. Pero al últim ha quedat desdenterada, y ja no mossegar.

Un correspolson del Brusí ho confessa: los moros de l'govern atacava als jesuitas. Are vejin! Fins los moros! Me sembla que l'correspolson que ha fet aquest

descubriment es d' aquells que diuhen: «Afàtam y digam moro».

Una anècdota històrica que trobo en un periòdic extranger.

—Marat està atacat de hidrofòbia, deya un reacionari.

Y un partidari de la revolució vā respondre:

—Podria molt ben ser: lo rabiós absolutisme l'hi ha donat tantas mossegades!...

Sembla que are l'govern està resoltament decidit a posar en planta l'sistema métric decimal. Ja 'm sembla sentir a dinire de una taperna 'l següent dialechi:

—¿Qué vols, noy?
—Un kilòmetre de ví de setze.

Los jesuitas que han passat la frontera venint-se'n a Espanya han passat los equipatges sense pagar drets de Aduanas.

Es lo que succeix sempre: feu una llei y 'ns sortirà tot dessegnida un jesuita que hi pasará per sobre.

Los cap-padres fusionistas s'han reunit a Sant Sebastià.

En Sagasta representava l'vinagre, en Martínez Campos l'ayguardent y l'Alonso Martínez lo sucre.

Han barrejat las tres substàncies, y sense que ningú ho entengui ni s'ho expliqui, ha sortit ayqua clara.

A Reinos ha sigut detingut un inspector d'ordre públic contra qui se segueix causa per tentativa de sequestro y amenassas de mort.

Mentre ha durat lo proces aquest fulano ha sigut sempre empleat del govern.

Lo govern es aixís: als homes dolents no 'ls deixa sè sants (cessants).

Un mestre molt espavilat trobantse al Pla de la Boqueria un dia que feya un sol qu'escaldava, y havent de anar al Banc puja al tranvia.

—Escollí vā dir dirigintse al conductor: aquest cotxe ahont vā?

—A la Barceloneta.

—Y ell fent lo sort digne: —A Canaletas? Està bé.

—No senyor, a la Barceloneta.

—Soch sort. Fassi l'favor de cridar una mica més.

—A la Barceloneta!

—Dispensi: m' havia equivocat, me creya que anava a Canaletas.

Mentre tant lo tranvia ja era davant de santa Monica.

A un vell de xeranta anys, lo tribunal vā condemnar a trenta anys de presiri.

Al llegir la sentencia, vā respondre tot riuent:

—Dona las gracies al tribunal. ¡Caratsus! Trenta anys de presiri!... Jo que no 'm pensava viure'n ni quinze.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Canalla.
2. ID. 2.—Relliscar.
3. MUDANSA.—Roca, moca, poca, boca.
4. ENDEVINALLA.—Paella.
5. LOGOGRIFO NUMÉRIC.—Clarinet.
6. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—1 6 1
6 6
1 6 1
7. CONVERSA.—Marit.
8. QUADRAT NUMÉRIC.—8 6 3 9 7
9 7 8 6 3
6 3 9 7 8
7 8 6 3 9
3 9 7 8 6
9. GEROGLIFIC.—Qui deu paga.

Han endavinat totes das solucions los ciutadans Pepet!

Mur, Lo del Llobregat, Escanya-gats, y Mon Guinardó: n' han endavinadas 7 Milord Mafat y Un recoleto; 6 J. Esteban; 5 L. Vanicur, Anònim, Sindria y C' y Dos Calicurs; 4 Antonet Teixido; 3 Pau del l'orga, y 1 no més. F. R. y T y Un liberal de sempre.

XARADAS.

1.

Un escriptor tot vā dir,
mes jo crech que molt s'enganya,
que 'l partit cinch sis, a Espanya
guanyarà en lo porvenir.
Hu dos, vā dir, ab la aliança
delos governs reaccionaris
y també ab los grans desvaris
que succeirán en Fransa.
Fora cosa quarta doble
procedir d'eixa manera
valerse de la tercera
per esclavizar un poble.

PAU SALA

SINONIMA.

—Vols venir, Tija, m'ha dit
avuy la senyora tot?
Dona qu' ha tingut tot sempre
—Vol venir a tot?—Si aném sols
vinch.—Home no serém gaires
vostés, la germana y jo.

TJA XICH DE M. DE R.

ENDEVINALLA.

Vaig pels aires y per terra
y serveixo per medir.
y sense los meus serveys
tu no podrías llegar.

UN XATO

Baldomero, ahont vas?

A casa la tia.

La teva cosina es molt maca.

Be ho es.

—Impossible sembla que no hi siguis més amich.

—Ni tan sols se com se diu.

—Arc entre 'ls dos ho hem dit.

COMICH D' HORTA.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Substituir los pichs ab números que sumatis vertical y horizontalment donguin un total de 37.

P. FABREGAS.

LOGOGRIFO NUMÉRIC.

1 2 3 4 5 6—Una villa catalana.
4 2 6 3 5—Un ofici.
4 2 6 3 2—Lo metall que aquest gasta.
4 2 3 2—Lo que portan molts.
2 3 5 4—Una prenda.
2 1 6—Tothom ho voldria ser.
2 4—Una verdura.

SANABAC.

GEROGLIFICH.

Home, BARRET
CAYGUT DEL CEL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas y endavinallas dignas d'insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, Liberal de sempre, Torsa-bolados, Burot de Sallent, T. D. y Amich de 'n Nyola.

Les demés que no s'mencionan no ns serveixen com y tam-

poch lo que ns envien los ciutadans Pepet Mor, Un pres, Este-

vanet y C.: Un suscriptor, Tili Pirrim-Pin, Trewey d'estar per

casa, Marengas y C., P. Ventura y Julia, Un catalanista, Pere P.

de Gracia, Tres mes y C., Ramon Calvet i Pòli de Ripoll.

Ciutada Pere Poblador: va/be. Burot de Sallent: insertarem la conversa. —Antonet Teixido: idem combinació y geroglifich.

—Sindria y C.: idem quadrat, logogrifo y triangul.—L. Valicin: idem lo seu quadrat. —J. Esteban: insertarem la conversa. —Un recoleto: no podem acceptar lo generos oferiment que fà al que endaviní lo geroglifich per no alterar la costum. Per lo demés, sens perjudici del geroglifich, insertarem lo trencacloscas y alguns epigrams y extens. —Milord Mafat: hi anirà un trencacloscas. —L. del Llobregat: idem lo logogrifo y jgeroglifich.—F. Fermoli: publicarem algun epigrana. —Panxa-contenida: l'idea de la poesia esta be: en quant a la forma hauria de modificar-se molt. —Pau Sala: en las xaradas vosté no té rival, are en jas poesias es molt different. —B. Escuder-Vila: acceptem la poesia: per lo de més fassis carrech que tenim molts compromisos, y no s'im-pacienti. —A. Solà: va molt be. —Xiquet de Valls: publicarem la combinació numérica.—Apotecari retrat: algun extrem podra publicar-se. —Un moyanès la qüestió es delicadissima y de aquelles que no poden tractar-se en la premsa perque costen causas d'injuria. —H. Boronat: profitarem dos epigrams.—Un ratolis insertarem un geroglifich, un trencacloscas y un triangul.

LOPEZ, Editor — Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22

Ministerio de Cultura

